

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1546. usque ad annum 1549

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118529

§. 6. Diversæ Præsulum opiniones circa pluralitatem beneficiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66608)

IV. Si hæ Sacerdotiorum conjunctio- Sæcul. XVI.
 nes non essent ad vitam possidentis, sed per- A C. 1547.
 petuæ, Episcopis commisit, ut cunctas eo-
 rum concessiones a quadraginta annis habi-
 tas, in examen revocarent, & , quamvis
 reipsa in opus deductæ fuissent, eas abroga-
 rent, ubi compertum esset, illas aut falso
 probato, aut vero occultato impetratas.

Postremo statuit, ut illæ, quæ infra
 quadraginta annos concessæ fuerant, quæve
 in posterum concederentur, coram Ordina-
 rio examinarentur, accitis iis, quorum in-
 teresset: atque ubi causis rationi consenta-
 neis illæ nequiquam niterentur, earum con-
 cessio tanquam per dolum extorta rejiceretur.

Verum circa hosce articulos varias
 quisque opiniones fovebat, ac non pau-
 ci insistebant dispensationibus, ex qui-
 bus tamen potissimam partem omnes
 corruptelæ invalescebant.

§. VI.

Diversæ Præsulum opiniones circa pluralitatem Beneficiorum.

Interim Præsulum nonnulli censebant, *Pallav. l. 9.*
 prohibendum esse, ne quis plura, *cap. 10.*
 quam tria beneficia simul possideret: a
 nonnullis vero sequens adhuc adjecta
 est clausula: *Si duo ex his annum valo-
 rem trecentorum Philippicorum non attin-
 gerent: Præterea hi ipsi existimabant,*
Hist. Eccles. Tom. XXXIX. R quod

Sæcul. XVI.
A. C. 1547.

quod omnes, cujuscunque gradus forent, huic legi subjicerentur, ne plura tenerent beneficia, quam unum præfati valoris, aut duo, si eorum unum ad dictæ summæ proventus non ascenderet, ita, ut nunquam plura, quam tria obtinere possent, etiamsi tantos redditus annue non ferrent. Ad hæc Aloysius Lipomanus Veronensis Episcopus petiit, *Decretum hoc etiam extendendum ad eos, qui in præsens majori beneficia numero obtinerent, hosque omnes, nulla dignitatis aut eminentiæ habita ratione, cogendos, tribus solum retentis cetera ejurare, idque intra sex menses, si degant in Italia, intra novem, si extra Italiam, & nisi pareant, absque alia ulla declaratione beneficiis privandos: neque respiciendum, utrum unionis, aut commendæ jure, aut quocunque alio titulo possideantur.*

Hanc sententiam temperabat Feltiens Episcopus, adhibita dispensationum, commendarum, & unionum distinctione; nam cum aliæ fiant Ecclesiæ bono, aliæ in favorem beneficiati, illas validas esse cupiebat, ut in Ecclesiæ emolumentum, quantumvis multa beneficia tenerentur: has vero privata possidentium commoda spectantes, certis legibus & limitibus constringendas censebat. Verum distinctionem istam non admisit Episcopus Lancianensis, inquiens: *Non esse consentaneum rationi,*

tioni, ut is, qui legem sancit longo tempo- Sæcul. XVI.
 re duraturam, exceptiones in ipso corpore A.C. 1547.
 legis admittat: cum ita comparati essent ho-
 mines ad malitiam, ut fucatos obtentus fa-
 cile reperiant, propter quos exceptione sese
 comprehendi velint, a regula immunes. Epi-
 scopus etiam Albinganensis multis ver-
 bis ostendit, quod bonæ leges futuris a-
 ctionibus tantum formam præscriberent,
 sed præterita non respicerent, illique, qui
 extra terminos rationis egressi, antea
 etiam emendare sategerint, tragedias sem-
 per excitaverint, & loco reformationis ma-
 jorem deformitatem invexerint, imo, in-
 quiebat hic Præsul, magno conatu mag-
 nas nugas agunt, qui credunt, hominibus,
 quibus de suo demitur, quod multos annos
 possederant, persuaderi posse, ut ea sorte
 sint contenti, quin etiam prævideo, si ejus-
 modi Decretum fiat, aut non receptum iri,
 aut certe, si recipiatur, resignationes pallia-
 tas, & simoniacas inde nascituras, & to-
 ta plaustra malorum, quæ deteriora multo
 sunt, quam si plura beneficia retineantur.
 Ceterum cura ea de prospiciendo in futurum
 videtur mihi supervacanea; cum enim nemi-
 ni liceat pluribus beneficiis frui, nisi impe-
 trata a Pontifice dispensatione, rem factam
 habemus, si ille cum animo suo statuatur, di-
 spensationem nullam concedere.

Verum oppositam sententiam tue- P. II. ib. n. 9.
 batur Bernardus Diazus Calaguritanus

Sæcul XVI. Antistes, ita effatus: *Ecclesia Vicentina, A.C. 1547. quæ maxima rerum confusione laborabat, sicuti omnibus erat notissimum, requireret Apostolam pro Episcopo.* His verbis Cardinalem Ridolfi redarguebat, qui præter plura alia beneficia etiam hunc Episcopatum possidebat, quamvis nec ipse in Episcopum initiatus esset, neque, ut agebat Bernardus, *De Episcopatu eo administrando curam animo concepisset: quem uti nunquam oculis suis usurpaverat, ita nihil ejus, aut curabat, aut scire volebat, nisi ut censum annuum a conductore exigeret.*

Tandem Legatorum primus opportune Patres admonebat, ut corruptelas generatim incusarent, neminem vero nominatim perstringerent, ne boni publici studium in contumeliam degeneraret: nec tamen omifere legati id ad Pontificem scribere, eique simul insinuare, admonendum esse Ridulfum, ut pravi exempli offensionem removeret. Præterea Montanus simul Pontifici significavit, quod Præsulum animos ita propensos fuerit expertus, ut ab iis facili negotio impetrari posset, quatenus articulum de residentia ipsi Pontifici decidendum relinquere vellent. Hic nuntius Paulo III. pergratus accidit; anxius enim hærebat, quorsum tandem evasura essent Præsulum consilia, ac
moli-

molimina: ceterum, interea dum Patres ^{Sæcul XVI.} Pontificis responsum præstolantur, De- ^{A C. 1547.} creti normam conficiunt, statuentes, ne cuiquam liceat nisi unicum Episcopatum tenere, qui vero plures habet, reliquis abdicatis unum solummodo retineat; Et in posterum, quicumque plura beneficia minora incompatibilia obtinebit, is iisdem ipso factio privetur absque alia declaratione; qui autem plura jam possidet, dispensationem suam Ordinario exhibeat, cujus est procedere juxta Innocentii IV. Pontificis Decretum.

§. VII.

Plurium oppositio contra dispensationes.

Postquam Patrum suffragia colligebantur, plures hoc addi instabant, ut nullæ imposterum dispensationes concederentur: id vero paucis placuit, qui ^{Sarpil. 3.} potius censebant, legis gratias jam concessas esse exhibendas, nec juxta Innocentii IV. Decretum fore procedendum: *Hac enim via, inquebant ipsi, cunctæ dispensationes facile approbari possent, malumque inveteratum evaderet robustius, si conditiones ab Innocentio positæ respiciantur: ille enim admitti jubet dispensationes, si bonæ reperiantur: sin quid dubitii insit, ut Romam res referatur, cum interim certum sit, nullum negotium dubii*

R 3

quid-